

Templom a Kornéliusz házában

Énekek: 138; 392; 395.

Köszöntés: *Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégtettek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.* Máté 5:3-9.

Bibliaolvasás: ApCsel 10: 1-24.

Ige: A következő nap Cézareába jutottak. Kornéliusz már várta őket, és összehívta a rokonait és jó barátait. És ahogy Péter bement, Kornéliusz elébe ment, és lábához borulva imádta őt. Péter azonban felemelte, és azt mondta: Kelj fel, én magam is ember vagyok. Vele beszélgetve belépett, és ott találta a sok összegyűlt embert. ApCsel 10: 24-27.

A kegyelem egyetemes kiáradásának és így a pogányok megtérésének eme története rendkívül gazdag üzenetekben. Ma azonban a lényegét nem elhallgatva egyetlen elemét szeretném kiemelni, azt, amikor Péter belépett a százados házába és a katona-ember Kornéliusz családjából, rokonaiból, barátaiból munkatársaiból, szomszédjaiból és ismerőseiből összetevődő templomos gyülekezet fogadta az apostolt. Legyen előttünk ennek a gyülekezetnek a képe! Mindvégig tartsuk figyelmünk középpontjába ezt a gyülekezetet, amíg ez a prédikáció szól!

Tegyünk fel egy egyszerű kérdést! Mit tett Péter azért, hogy összegyűjtse a Krisztus lábához ezt a gyülekezetet? Igen, mit tett? (...)

Némelyek azt mondják, hogy semmit nem tett, mások viszont azt mondják, ami az Igében van, hogy apostolként hűségesen és következetesen megmaradt abban az elsődleges és szükségszerű feladatában, amit néhány fejezettel előbb így olvasunk.

„Ekkor a tizenkettő összehívta a tanítványok sokaságát, és ezt mondták: Nem helyes az, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk, és az asztalok körül szolgálunk. Testvéreink, válasszatok ki magatok közül hét férfit, akiről jó bizonyosságot tesznek, akik Lélekkel és bölcsességgel teljesek, hogy őket rendeljük erre a szolgálatra, mi pedig az imádkozás és az igehirdetés szolgálatát végezzük. Tetszett ez a beszéd az egész sokaságnak, és kiválasztották Istvánt, aki hittelt és Szentlélekkel teljes férfi volt, Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, aki antiókhiai prozelita volt, akiket az apostolok elé állítottak, majd imádkoztak, és rájuk tették kezüket. Az Isten igéje pedig terjedt, és a tanítványok száma igen megnövekedett Jeruzsálemben, és a papok közül is nagyon sokan engedtek a hitnek.” ApCsel 6: 2-7.

Péter tehát úgy pásztorolt, hogy az Igében elmélyülve élő közösséget ápolt Krisztussal. Úgy és addig tusakodott, ameddig az Isten akaratával eggyé válva az Ige és a Szentlélek álláspontjára helyezkedett. Látni fogjuk, hogy Kornéliusz hasonlóképpen tetet. Isten előtt böjtölt, imádkozott, könyörgött, közbenjárt, kiáltott és esedezett. Ez által lett Péter megszólítható apostollá, éhező és megelégtett Krisztustanúvá, olyan, aki által az Úr másokat is megvigasztalhat az Isten vigasztalásával.

Látni fogjuk, hogy csak a megszólított Péter lehet másokat megszólító küldötté, azaz, apostollá! Az Úr Lelke tehát megszólította és vezette, és pedig a prédikációját meghallgatni és befogadni kész összegyűjtött és éhes gyülekezetbe, a Kornéliusz házában lévő kész és élő templomba, azokhoz, akik nem egyébert, hanem az életet adó Ige miatt álltak az Isten trónusa elé!

A Lélek által ihletett Szentírás megmutatja, hogy mi a Szentlélek szerinti rend a Krisztus egyházában, s tanít arra, hogy a gyülekezetben kinek mi a feladata és szerepköre.

A romlás és a baj mindig ott kezdődik, amikor mi jobban tudjuk, mint Isten, amikor jobban tudjuk, mint az Ige és a Szentírás. Akkor a diábolosz, az ördög rést talál és mindent összezavar. Az egyházi rendet a maga falanszter örült világává változtatja, ahol senki nem azt teszi, ami a feladata és szerepköre volna. Ebben az összezavart és feje tetejére borított világban nagymellénnyel oktatjuk ki egymást arról, hogy szerintünk annak a másiknak mit kellene tennie. Itt mindenki azt tudja a legjobban, hogy a másiknak mit kell tennie, de saját magáról nem tudja, vagy egyenesen nem akarja tudni, hogy mi az a szükséges dolog, ami nélkül lehetetlen keresztyénnek lenni. Nagyon nehéz az a lecke, aminek az a neve, hogy „Nélkülem semmit sem cselekedhettek”, - mondja a mi Urunk Jézus!

A Szentlélek rendjében viszont látnunk kell, hogy mi az, amit kinek-kinek tennie kell, mi tehát az, amit az apostol, és mi az, amit Kornéliusz tett azért, hogy háza és az Isten háza egyaránt a Krisztus temploma legyen.

Először is a saját testének házában Kornéliusz maga is tusakodott, vívódott, böjtölt, imádkozott, amiképpen maga Péter is, de legfőképpen vágyódott az Úr népe közé tartozni. Bezárt szobája ajtaja mögött imádkozott titkon, hogy a menyei Atya nyilván fizessen meg majd neki. Lehetősége szerint rendszeresen és felettébb bőségesen jótékonykodott. Titokban tette mindezt, mint aki hallotta Jézus tanítását, hogy ne tudja a te bal kezed, hogy mit tesz a jobb. Úgy adakozott, hogy azt Isten maga lássa.

Az Úr Isten pedig rátekintet, meghallgatta és megemlékezett minden jótékony tetteről és egy angyalt küldött hozzá azzal az üzenettel, hogy hívassa magához Péter apostolt, Kornéliusz pedig megtette, sőt pontosan azt tette, amit az angyal mondott. Kornéliusz, a katona-ember pogány római és Péter, az izraelita pap-királyi-ember a szövetség örököse csak együtt lehettek keresztyének, a megfeszített Krisztus tanúi, az élő Krisztustest élő és egymásra utalt test-tagjai! Csak együtt lehettek épek és egészségesek és szolgálhattak az Isten szétszórva bolyongó éhező és szomjazó nyájának!

A gyülekezet nem más, mint a közbenjáró imában küzdők meghallgatott könyörgéseinek gyümölcse, amint az énekeltük is a 395. énekünk 3-4 verseiben:

„A világ fejedelme feltámad ellene,
Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
S míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala,
Csak virrasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?””

Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért és békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül,
S a győzedelmes egyház Urával egyesül.”

Nincs, soha nem volt és soha nem is lesz Istennek másmilyen egyháza és élő temploma!

Amikor végül Péter is elment Cézáréába és belépett abba a házába és látta a nagy sokaságot, Szentlélekkel betelve patakként ömlött a szívéből és az ajkáról a Krisztus bizonyágtétele. Az Úr Igéje ekkor megragadta a hallgatóit és megtértek a bűneikből, sőt a Szentlélek szállt rájuk és látható jelét adta annak, hogy az a gyülekezet befogadta Krisztust. Ezt követte végül az, hogy megkeresztelkedtek, vagyis véglegessé és visszafordíthatatlanná tették az ő Krisztushoz való tartozásukat. Megfeszítetettek Krisztussal és meghaltak a világnak, hogy Istennek éljenek!

Összegzésképpen látnunk kell, hogy az újjászületés és megtérés munkájában Szentlélek Isten a kezdeményező és ugyancsak Ő az, aki véghez is viszi Krisztus váltságát az Isten választottjaiban. Ebben a történetben nem Péternek voltak fantasztikus látomásai, szép állami és nagyratörő céljai, hasonlóképpen nem Kornéliusznak voltak zseniális gyülekezetépítő stratégiái és koncepciói, hanem az Úrnak. Itt azt is meg kell látnunk, hogy a Kornéliusz házában összesereglett nép nem azért ment oda, hogy jól érezzék magukat, mint egy moziban, egy színházi előadáson, vagy az operában; nem! Ez a gyülekezet szomjazott és éhezett, de nem kenyérré, nem a test élvezeteire, hanem az Isten életet adó Igéje után és arra, hogy ők az Isten befogadottjai legyenek mind és az Istennek kegyelemmel megelégtetett népe! Az Úr pedig abból a célból, hogy megelégtesse, sőt boldoggá tegye ezt az éhező és szomjazó nyáját az egy szükséges dolgot várta el és követelte meg minden munkásától úgy Pétertől, mint Kornéliustól, hogy ők maguk is az igazság megismerésének és befogadásának a szükségében vívódjanak, tusakodjanak, éhezzenek és szomjazzanak minden nap és ugyanakkor élő közösségben legyenek Krisztussal és Istennel, a mennyei Atyával. Ezt akarja Isten megkoronázni ma is azzal az istentisztelettel, amelynek középpontjában a halottak közül feltámadt és megdicsőült Urunk, Krisztus Jézus áll meg, szólít meg s jelenti ki bennünk önmagát. Íme a Krisztusközpontú igehirdetés tartalma:

„Ez az az ige, amelyet Izráel fiainak küldött, békességet hirdetve Jézus Krisztus által, aki mindenek Ura. Tudjátok, mi történt Galileától kezdve egész Júdeában az után a keresztség után, amelyet János prédikált, hogyan kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, aki amerre csak járt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele. Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit a zsidók tartományában és Jeruzsálemben tett. Őt ugyan fára feszítve megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta, és megadta neki, hogy láthatóan megjelenjék; de nem az egész népnek, hanem az Istentől előre kiválasztott tanúknak: nekünk, akik együtt ettünk és együtt ittunk vele, miután feltámadt a halálból. És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy ő az Istentől rendelt bírója élőknek és holtaknak. A próféták mind róla tesznek bizonyosságot, hogy mindaz, aki hisz benne, (kegyelmet)bűnbocsánatot (és örök életet) nyer az ő neve által.” ApCsel 10: 36-43.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek! Aki akkor és ott ebben koprodukcióban, különös együttműködésben elkészült istentiszteleten, a benne történő igehirdetésnek hallatán, éhező és szomjazó bűnössé lett, Szentlélek munkája által megtért és újjá született, az kegyelmet és örök életet is talált. Elfogadta a hit ajándékát és Szentlélek által üdvözültként, a Krisztus-test élő tagjaként, a testben eljött Krisztusnak vallotta Jézust, az élő Istennek Fiát; Urának és Istenének!

Hallgassunk hát mi is Urunkra, az Isten Igéjére és Szentlélek vezetésére! Szánjuk oda magunkat arra, hogy élő közösségünk legyen az Úrral. Előtte vívódjunk a Vele való egységünkért, az Isten országáért és Isten akaratával egy akaratért! Tegyük meg önmagunkért, egymásért, a szeretteinkért és a városunkért, amelyért úgyszintén az Isten előtt állunk; tegyük meg a népünkért! Ő előtte böjtöljünk, valljuk meg bűneinket és imádkozzunk, hogy tegyen az Úr bennünket az ő Igéjének befogadóivá, bennünket tegyen az Igéjének befogadóivá, azaz éhező és szomjazó bűnösökké, hogy kegyelmet, szabadulást és örök életet is Ő nála találjunk az alkalmas időben! Az alkalmas idő pedig az Isten beszéde szerint most van az Úr nyugalmának megszentelt napján. Erről az alkalmas időről mondja Szentlélek, hogy szentelt meg azt, és semmi dolgot ne végezd, se magad, se családod, se szolgálád és senki, aki a kapudon belül van, még állatod sem az istállóban, maradjon ott és nyugodjon! Szenteld meg az alkalmas időt! Ez

az Isten Igéje. Ha ebben foglalatoskodunk, akkor a Szentlélek is dolgozik. Akkor úgy szól a prédikáció, hogy aki halja megtérve újjászületik.

Kérjük hát Urunkat, hogy terelje össze éhező és szomjazó nyáját, bennünket az élő Igéhez és az Istennek nyugalmaiba. Mert azon a nap, - mondja ismét az Ige – az Úr megnyugodott és azt akarja, hogy vele együtt nyugodjál. Ő ezt akarja! Mi mit akarunk?

Esedezzünk tehát azért, hogy olyan hatalommal és erővel szóljon közöttünk és bennünk az Úr, hogy életet teremtő Szava a halálból, a nyomorból, a betegségből, bajból, a káoszból, a feje tetejére állított jelvaló gonosz világból elragadjon és átvigyen bennünket az örök életbe! Tusakodjunk hát ezért a hitért és megtérésért, a gyülekezetünk ilyen megújulásáért és épüléséért! Ámen.